

[Undervisningsministeren.]

med et forslag om oprettelse af et fond, Statens kunstfond, der i lighed med f. eks. Statens almindelige Videnskabsfond på de årlige finanslove får stillet et bestemt beløb til rådighed til uddeling gennem fondets bestyrelse. Det årlige beløb foreslås sat til 700 000 kr. Dette beløb ligger betydeligt under, hvad kunstnerne havde forestillet sig at kunne opnå med en 2 pct.s ordning, som under normale forhold måtte antages at ville have givet ca. 2 mill. kr. årligt; og når man tænker på bekostningen ved de enkelte opgaver, er det naturligvis begrænset, hvad der vil kunne udføres for de foreslåede 700 000 kr. Men det må være rimeligt, at en nyordning som den, der her er tale om, startes med et beløb som foreslået.

I denne forbindelse må det nævnes, at således som forslaget er udformet, må det årlige beløb på 700 000 kr. forventes at fremkalde andre tilskud til udsmykningsformål. Dette hænger sammen med forslaget om, at indtil en trediedel af fondets rådighedssum skal kunne anvendes som tilskud til kommunale bygninger eller andre for offentligheden eller for videre kredse tilgængelige bygninger og anlæg. Forudsætningen for ydelse af tilskud til disse ikke-statslige bygninger er, at en betydelig del af udgifterne i forbindelse med deres udsmykning afholdes af den pågældende bygherre. Reelt skulle der ved oprettelsen af Statens kunstfond derfor — efter de beregninger, kommissionen har anstillet — årligt blive ca. 1 mill. kr. til rådighed til udsmykningsopgaver.

Administrationen af kunstfondet foreslås lagt i hænderne på en styrelse på 12 medlemmer, repræsenterende de forskellige interesser, der her kommer på tale, nemlig undervisningsministeriet, boligministeriet, statens museum for kunst, de kommunale råd og organisationer, kunstakademiets akademiråd og de anerkendte faglige kunstnerorganisationer. Den daglige ledelse af fondet tænker man sig henlagt til et mindre forretningsudvalg på 4—5 medlemmer. De

nærmere regler om forvaltningen skal fastsættes ved en kgl. anordning. Et udkast til denne anordning er udarbejdet af kunstkommissionen.

Det må naturligvis blive fondets styrelse, der skal godkende, hvilke bygninger der skal udsmykkes, og hvilke kunstnere der skal udføre arbejderne. Det ligger imidlertid klart, at man i første række tænker udsmykningsarbejderne udført i forbindelse med nybygninger, hvorved et kunstnerisk samarbejde mellem arkitekt og kunstner kan komme i gang lige fra byggeriets start. Men dette betyder ikke, at det skal være udelukket i begrænset omfang også at komme allerede eksisterende bygninger til hjælp, hvor disse i særlig høj grad trænger til udsmykning.

Den anden af de foreslåede dispositionsbevillinger tager sigte på en løsning af et andet af de hovedproblemer, som kunstnerne rejste ved deres henvendelse til regeringen.

Vi har alle hørt om eksempler på, at kunstværker, erhvervet fra kunstneren for et beskedent beløb, med tiden kan stige i pris og indbringe ejeren betydelige fortjenester ved videresalg, og man kan, når man står overfor sådanne tilfælde, ikke lade være med at spørge sig selv, om det nu også er rimeligt, at kunstneren eller hans efterladte, der ofte sidder i dårlige kår, ikke får nogen som helst andel i denne fortjeneste. I nogle lande har man søgt at hjælpe på dette forhold ved at anerkende et retligt begreb, den såkaldte „droit de suite“. Efter denne kan kunstneren eller hans efterladte ved offentligt salg eller ved auktionssalg få en andel af den eventuelle fortjeneste. Forslag om en sådan ordning har også været fremme herhjemme. Det er imidlertid klart, at det vil være uhyre vanskeligt for kunstnerne at føre kontrol med omsætningen af deres billeder, og i de lande, hvor „droit de suite“-ordningen findes, er det da også kun relativt små beløb, der kommer ind til kunstnerne.

I Norge har man forsøgt sig med en anden